

Kulturaža

Pravljice, kot jih še niste videli, kaj še slišali

Ekipa Za 2 groša fantazije, ki v istoimenski oddaji na Radiu Študent vsak dan obuja ljubezen do pravljic, se s tradicionalnim januarskim pravljicnim večerom na Metelkovi vsako leto predstavi tudi v živo. Z inovativnim pristopom in subjektivno interpretacijo posameznega pripovedovalca ter v interakciji z občinstvom pravljice z radijskih valov oživijo in dobijo poseben čar, da so zanimive tudi za odrasle. Danes dobivajo nove, aktualne razsežnosti. Torkov večer na Metelkovi je bil tako daleč od zgolj monotonega prebiranja, pripovedovalci so postali kar igralci, pevci pa tudi glasbeniki, ki so s svojim prepričljivim nastopom v barvah naslikali starodavni pravljicni svet s priokusom sodobnosti.

Klub Gromka je bil pričakovano napolnjen do zadnjega kotička, množico pravljicnih navdušencev pa je nič kaj stereotipno sestavljala starejša populacija, čeprav se je pozni uri navkljub med občinstvom znašel tudi kak mlajši obiskovalec. Obetalo se je trinajst ljudskih pra-

vljic z improvizirano glasbeno spremljavo, večer pa je povezoval Boštjan Napotnik – Napo, ki je že z uvodnim nagovorom poskrbel, da med pravljicami ne bo dolgčas. Vsesplošno navdušenje občinstva je požela že prva v interpretaciji Roka Kušlana, ki mu je sledila četica sodelavcev Radia Študent, vsak s svojo ljudsko modrostjo, prikrojeno po svojem navdihu in rdeči

**Pravljicno Rešetanje
Klub Gromka na Metelkovi
19. januar 2010**

niti izbrane pravljice. »Pravljice izberemo člani uredništva oddaje *Za 2 groša fantazije*, interpretacijo pa si vsak pripovedovalec zamisli sam. Sama si pri tem jemljem svobodo – iz zgodbe vzamem dogajalni okvir, kako pa so liki videti, kako jih opišem in kako potekajo dialogi, si zamislim sama,« je svojo izvedbo komentirala Špela Frlac in dodala: »Ljudske pravljice so zelo realne, vsebujejo socialno resnico

in ne glede na to, kako stare so, vedno veljajo in delujejo.«

Privlačen je odnos vsakega posameznega pripovedovalca do pravljice in seveda način interpretacije. Nekateri za doseganje želenega uporabljajo današnjo terminologijo, denimo kletvice na točki, ko se njihovem junaku godi slabo, spet drugi pravljico preprosto zapojejo, kot sta to elegantno storila Valerija Peternel in Robert Mohorič – njuna prepevajoča izvedba slovenske ljudske o lovcih je bila komična in domiselno izvedena ter je tako obudila žlahtnost ustnega izročila naših babic in dedkov. Dokazala sta, da je mogoče pravljico »izročiti« tudi drugače. Tako je storil tudi Jani Kutin, ki je ob spremljavi harmonike zapel čadrsko ljudsko in ji z uglasbitvijo omogočil močnejšo vsebinsko globino, kar je bilo še posebej prepričljivo za poslušalce.

Alenka Veler iz uredništva *Za 2 groša fantazije* je o čaru tovrstnih pravljicnih dogodkov povedala: »Čar Pravljicnih Rešetanj je predvsem v tem, da se na enem mestu srečamo z različnimi pripovedovalskimi pristopi. Čuti se, da pripovedovalci uživajo ob zgodbah, o njih razmišljajo, se vanje poglobijo in jih prikrojijo po svoje.«

Luknje med pripovedovanjem je vseskozi krpala improvizirana spremljava glasbenikov. Pravljice že same po sebi vzbujajo domišljijo, a prepustiti se iznajdljivostim in duhovitim interpretacijam pripovedovalcev je nekaj, kar je vredno poskusiti. Niso vse pravljice med prebiranjem tako zelo zanimive, nekatere znajo biti v svojem repetitivnem vzorcu celo dolgočasne, polno zaživijo šele skozi pripoved. In dokler so na sporedu Pravljicna Rešetanja, ni bojzani, da bo ta družabna navada iz preteklosti zamrla.

TINA DOLINŠEK

PRAVLJICNI SVET, KI DANES ŠE ŽIVI